



Overweging

8 juli 2018

Ook maar een mens

(Bij Marcus 6, 1 - 6)

Als je naar iemand of iets kijkt, wordt wat je ziet meer bepaald door wie jij bent en vanuit welke positie je kijkt, dan door die ander zelf. Dat geldt voor personen, en trouwens ook voor groepen en organisaties. Ik wijs daar nog wel eens op als het gesprek gaat over de parochie. Als je vanuit de federatie naar onze parochie kijkt, zie je andere dingen, vallen je andere dingen op dan aan ons, vanuit ons perspectief hier.

Hebt u wel eens meegemaakt, dat iemand van buiten komt en begint te roepen dat de dingen anders moeten?

'Hoho,' is dan meestal de reactie, wie ben jij? Eerst maar eens laten zien wat je waard ben en dan mag je misschien, over een tijdje met voorstellen komen.....

Maak je voor die tijd ernstige fouten..... (gebaar).

Zelfs als je paus bent, moet je met dit soort gevoelens ernstig rekening houden en voorzichtig manoeuvreren. Deze paus, die van heel ver weg kwam, - ja, ja, ik blijf een fan van die man, - durft te zeggen dat de dingen anders moeten en neemt actie. Riskant. Weerstand verzekerd.

Toch heb je soms de afstand van een outsider nodig om de dingen in hun juiste proporties te zien. Jij zelf kunt blind zijn voor het goede van iets nieuws en vooral aan het oude, vertrouwde, hangen. 'Beren op de weg zien,' heet dat. En als jij ze niet ziet, zal je omgeving ze wel aan je voorhouden.

In de lezing van vandaag keert Jezus terug naar zijn eigen dorp, Nazareth. De tamtam heeft dan al gemeld dat hij op andere plaatsen wonderen heeft verricht. Nieuwsgierig en sceptisch gaan de Nazarenen dus met z'n allen naar de synagoge. Anders dan in onze kerken mag iedereen daar het woord voeren. Ze komen in de wetenschap dat Jezus zal spreken, en ze zullen hem weerwoord geven als ze dat nodig vinden. Komt bij ons alleen bij de koffie voor.

Hoe zal het daar gaan? **



Aanvankelijk zijn de mensen onder de indruk van de woorden van Jezus.

'Wat een wijsheid en waar heeft hij dat allemaal vandaan?' Maar als het hun niet helemaal zint, begint het. 'Hoho, wie denkt hij eigenlijk dat hij is?' Zodra de mensen beseffen dat hij zich van hen heeft losgemaakt en andere inzichten heeft gekregen, slaat hun bewondering om in ergernis. Wat verbeeldt hij zich wel? Hij is maar van heel gewone komaf. Hij is er een van Jozef en Maria, heeft voor timmerman geleerd. Er zijn er nog die met hem op school gezeten hebben, ze speelden verstoppertje in de werkplaats, timmerden hutten van houten planken...

Hij is dus niets meer dan zij. Als hij anders vindt moet hij maar weer snel uit Nazareth ophoepelen.

Misschien wordt door ons iets te vaak en iets te gemakkelijk gedacht dat het een verhaal is van toen. En daar. Niet geaccepteerd worden in je eigen omgeving is een pijnlijke ervaring. Ook nu en voor ons.

Met jouw kwaliteiten, kun je dan niets doen, in Bijbelse termen: geen wonderen verrichten, Voor een wonder zijn er altijd twee nodig, zonder vertrouwen geen verandering. Ook bij ons niet, hier en nu niet.

Je hebt een bepaalde gave, zou iets voor mensen kunnen betekenen. Maar je familie, je vrienden, de leden van je club: ze kennen je en zien dagelijks je gewooneheid. Dat maakt je kwetsbaar. Kun jij iets bijzonders, ben je iets bijzonders? Ze accepteren niet, geloven niet, zien niet dat jij met al je gewooneheid, ... Dus kun je in je gezin, bij familie, bij vrienden niets doen, ze sluiten zich van je af, ze gaan naar een ander, van wie ze de roem gehoord, maar zijn gewooneheid niet gezien hebben. En ze kijken naar jou als bij de spreekwoordelijke loodgieter bij wie het thuis lekt, en de psycholoog die net zulke problemen heeft met zijn kinderen als een ander. Dus wat wil je nou?

Wat je ermee moet als mensen niet van je willen horen, je niet geloven? Trek je van de weerstand niets aan, is de boodschap van Jezus. Wordt niet ongelukkig door de negatieve ervaringen, doe de dingen die je moet doen, zoals een kind in zijn spel niet bezig is met de vraag waarom ie het doet. Hou vast aan je kracht, ga door alsof je het móet doen. Laat ze zien, je gewone menselijke gave, maar met daarachter een



heilzame, helende werking: lekker te koken voor familie en vrienden, iemands kapotte spullen te repareren, vriendelijk te zijn tegen anderen, muziek te maken met nog weer anderen: toewijding aan mensen om je heen die een beetje aandacht nodig hebben. Laat de grootsheid van jouw houding niet afpakken door anderen die niet kunnen zien / waarderen van hoe jij voor hen klaar staat.

Goed dat we tegenwoordig na de viering bijna altijd koffiedrinken. Daar en dan telt wat of wie je bent niet, worden mensen opgemerkt, ontmoet je elkaar, wordt je hartelijk begroet. Daar stel je de vraag die er werkelijk toe doet: 'Hoe gaat het met je?' En hier wordt de preek, of de overweging besproken, becommentarieerd. 'Jij zei wel dat, maar ik vind.....' Noem de koffie maar een vorm van eredienst.

Open staan voor elkaar en elkaars grootheid zien, daarover gaat het. Paus Johannes Paulus II en kardinaal Wysinsky, allebei Poolse kerkleiders, kenden elkaar goed, wisten wat elkaars zwakke kanten waren, en er was een bepaalde rivaliteit tussen hen. Maar in de ontmoeting erkenden ze elkaars grootheid en toonden ze respect voor elkaar.

Is onze viering in deze kerk, daarvoor ook een leerhuis?

Ad Besems